

SZI

1

Athéna templomának oszlopai tartják a
keresztény katedrálist.

Kövei majdnem hófehérek,
világítanak a szinte tűzforró, vakítófényben.

Senki nincs, csak egyfehér
cica sétál át éppen

Szirakúzában a főtéren.

Úgy van, ahogy volt is,
változik minden.

Gyomok a barokk kagylófaragvány és a
korinthoszi oszlop réseiben.

Átváltoztat a kék tenger, felszínén
hullámok, nyugodt a mélyben.

Metanoia az ég közepében.

2

Az oltárkép a város védőszentjének
templomában Caravaggio alkotása.
Sötét, boltíves háttérből bomlik ki
Szent Lúcia élettelen arca, fekvő teste
majdnem a kép aljára festve.
A két sírásóra esik a legtöbb fény. Főként
az előtérben ásó hátára, combjára, tomporára.
A másik felnéz, profilja mutatja, hogy semmit
nem ért, nem lát rá a történetekre, a
kibomló tragédiára. Elföldelés.
A háttérben áldástosztó kéz,
néhány lesújtott ember kész a
gyászra.
Előtérben érthetetlen élet,
szentté let halál.
Mi mindent tudhatott Caravaggio egy
gyilkosság után?

3

Kora reggel a legfelső tetőteraszról jól
látszik, ahogy a hullámzó végtelen kék
körülveszi a szigetet.
Fecskék szállnak villódzva a víz felett.
Fehér hajók horgonyoznak,
piros csónakok siklanak el.
Kőházak sora a partnál.
Hatalmas barokk kőcserepekben
élénk rózsaszín és lila
virago nyílnak a kék felett. Zöld
leveleik rezdülnek a tengeri szélben.
Minden letisztult, éles körvonalak.
Összetartozás.
Halk, szótlán önátadás.

Szicklára épült városok.
Szűk utcák kövei fehér házak
között. Tenger, tenger, kék, kék
ég köröskörül. Átadom magam.
De nem is: valami átad engem,
átadja bennem magát végtelenül a
végtelennek.
Úgy vagyok, hogy nem én vagyok.
Nem csak én. Hűvös
hullámok tartanak fenn az ég felé
felmutat a
fény.

.

Színpadot építettek és kényelmes
székeket tettek a lekopott félkör kőelátóra,
hogy használni lehessen ma is a görög
teplom romjait.
Állnak az oszlopok a tenger hullámai felett,
sziklakiszögellésen magasodnak hatalmasan. A
sziluett talán ugyanaz lehet, mint a festmény
keletkezésének idején.
De nem ismerhető fel a kép alapján
szinte semmi más.
Talán csak egy fénycsík a
naplementében, egy fénycsillanás.
Persze nem láthatta soha senki
ugyanúgy sem akkor, és azóta sem
Taormina romjait. Csak Csontváry, a festő
festhette meg úgy, hogy láthatóvá tegye a
láthatatlant, ami feltárult előtte.
A Napúton.